

REFORMA D'UN RACÓ EMBLEMÀTIC DE LA ZONA ALTA

Sarrià recupera el carrer de Canet 30 anys després de projectes fallits

Les 12 cases del segle XIX restaurades formen un eix cívic al centre històric

La zona estrena una guarderia, una oficina de la vivenda i diverses seues associatives

CARLOS MÁRQUEZ DANIEL
BARCELONA

El carrer de Canet, a Sarrià, ha trigat 30 anys a trobar el seu lloc al barri. Després de dècades de debat i projectes que no van encaixar, aquest racó emblemàtic de la zona alta s'ha convertit en un eix cívic on ara conviuen una escola bressol, l'associació de veïns i comerciants, un taller d'artistes, una oficina pública de la vivenda i un centre de teràpia ocupacional per a persones amb disminució psíquica.

EL PERIÓDICO del 4 de novembre de 1979 va publicar a la contraportada un article que alertava sobre l'«especulació al vell Sarrià». «El carrer de Canet, en perill», va escriure el cronista, davant l'amenaça que el barri perdés un dels pocs passatges que mantenen l'essència del poble que Barcelona va engolir el 1921. Dotze petites cases construïdes a mitjans del segle XIX per als treballadors agrícoles eren en el punt de mira del negoci immobiliari, i l'ajuntament que dirigia Narcís Serra, obligat per la ira dels veïns, va acabar comprant les finques sense tenir gaire clar quin ús els donaria. Primer es va pensar en una residència de gent gran, però va acabar imposant-se, deu anys després, la idea de convertir aquest ramal de Major de Sarrià en un eix d'artistes. Així, el 21 de desembre de 1989, una festa popular donava la benvinguda a diversos tallers de confecció infantil, pintura, artesanía, art floral i restauració de mobles. Mentre el mur de Berlín anava desapareixent, Sarrià engalanava el seu passat, començava a convertir els carrers del casc antic en vies per a vianants i donava cobertura al creixent esperit bohemi del barri.

UN MONTMARTRE QUE NO VA ARRELLAR // El que havia de ser el Montmartre barceloní, no obstant, «no va acabar d'arrelar perquè no es va crear la demanda suficient», reconeix la regidora del districte, Sara Jaurrieta, que divendres passat va inaugurar l'escola bressol al costat d'un Jordi Hereu envoltat de nens que el van prendre pel nou professor. Canet és ara, apunta Jaurrieta, «una mostra representativa del que és el barri, un eix cívic de tothom i per a tothom». Sembla, doncs, que el carrer tornarà a destil·lar la vida que va tenir en altres temps, quan va ser l'embrió de Sarrià per la seva posició estratègica al costat de la masia de Can Canet.

► Vista de les 12 cases del carrer de Canet que el districte ha recuperat per formar un eix cívic, divendres.

► Actuació de titelles al pati de l'escola bressol, divendres.

La nova guarderia ocupa set de les 12 cases històriques. Amb una superfície d'uns mil metres quadrats, té capacitat per a 81 nens i disposa d'una zona de jocs que aprofita les eixides de les vivendes –el típic pati de les antigues cases de poble catalanes.

UBICACIÓ INICIAL // Carles Esquerra, portaveu de CiU al districte, comparteix l'alegria municipal pel renaixement del carrer, però considera que el primer emplaçament que es va proposar fa anys per a la guarderia –al costat de l'escola Orlandai, a l'avinguda de J. V. Foix– era «més adequat i amb més llum». Sembla, diu Esquerra, que aquesta opció es va descartar perquè a sota hi passava un col·lector d'aigua, però CiU creu que una petita modificació del projecte «hauria permès compartir equipaments amb l'escola i portar els nens al costat del col·legi on anirien a partir dels sis anys».

Ute Rebholz és una altra de les persones que donen la benvinguda a l'escola bressol amb algunes reserves. És una de les pintores del taller

desallotjament

SIS FAMÍLIES EXPROPIADES

► Amb la compra de les vivendes, l'ajuntament va intentar a començament dels anys 80 que les persones que les ocupaven marxessin. Sis famílies que feia més de 50 anys que eren al carrer de Canet van poder dilatar el comiat davant el buit de projectes per al passatge. Tot va canviar fa quatre anys amb la socialista Katy Carreras al capdavant del districte. Segons Esperança Vidal, una de les afectades, l'ajuntament els va enviar una carta en què els donaven 15 dies per marxar. «Ens feien fora de casa i a sobre no ens donaven un altre lloc», diu. Per la via judicial, les famílies van obtenir un pis a les Corts davant del Camp Nou.

d'artistes de Canet i reconeix que li hauria agradat «mantenir aquest esperit màgic dels creatius de Sarrià». Està encantada amb els nens –aclaireix– i assegura que tant ella com els seus sis companys d'estudi van seguir les obres amb cert temor, ja que es pensaven que la guarderia se'ls menjaria. No va ser així, i ara s'han convertit en el col·lectiu més llonge del carrer, amb més de 15 anys destil·lant art des del número 22.

CONSERVACIÓ // Sarrià s'ha convertit en un dels barris més convençuts de la preservació del seu nucli històric, amenaçat per una especulació immobiliària que afecta cada cantonada de la zona alta. En aquest sentit, Jaurrieta assegura que la reforma de Canet «s'emmarca en un pla integral de conservació del barri antic, on el vianant pren protagonisme i els edificis antics queden salvats».

Només queda pendent, parlant de conservació, que els joves no hagin de marxar a un altre barri al no poder assumir el cost de la vida al vell poble de Sarrià. ≡

ON MAI PASSA RES

JAVIER
Belmonte

Destorbs

Divendres, una enquesta d'Ocio Networks conclouia que la Societat General d'Autors i Editors (SGAE) era l'entitat amb la pitjor imatge pública d'Espanya, seguida a molt distància per Hisenda i Telefónica. El 86% dels enquestats limitarien el poder de la SGAE i el 38,7% farien salts d'alegria si s'il·legalitzés. L'enquesta tenia una certa trampa, perquè s'havia fet entre internautes, un col·lectiu a qui la SGAE té clavada la proa per les seves presumptes vel·leitats pirates, però quina enquesta no té una mica de trampa. En qualsevol cas, si els enquestadors haguessin interrogat **Esteban Criado**, el perruquer de l'Hospitalet de qui no consta si és internauta o no i a qui la SGAE reclama 12 euros mensuals per sintetitzar una cadena musical al seu local, les conclusions del sondeig haurien quedat reforçades.

Les quatre columnes de Montjuïc opten al títol de monument més absurd

Sabat, doncs, amb més o menys rigor demoscòpic, que la SGAE és la dolenta de la pel·lícula en matèria d'entitats, des d'aquí es proposa el bonic joc de decidir quin és el més absurd i molest monument de Barcelona, una ciutat ja per si mateixa perjudicada per un excés de mobiliari urbà. Fins dimarts passat, jo hauria sostingut que el monument més prescindible és el que en memòria de **Francesc Macià** va perpetrar **Josep Maria Subirachs** a la plaça de Catalunya, una obra injuriada amb ràbia i obsessió repetides vegades en aquesta columna. Però ja no. Dimarts, com una de les tornes pagades pel bipartit a Esquerra pel suport d'aquesta formació als pressupostos municipals del 2010, el regidor socialista **Ramon García-Bragado** i el republicà **Jordi Portabella** van anunciar solemnement que les quatre columnes de 20 metres que **Josep Puig i Cadafalch** va erigir a Montjuïc el 1919 en al·legoria de la senyera, i que el dictador **Miguel Primo de Rivera** es va carregar el 1928, tornaran a lluir erectes per a la Diada del 2010. Arraconades en un lateral de la plaça del Marquès de Foronda, però erectes.

Amb tot l'afecte del món, m'imagino **Rafael Castellanos Llorenç** preparant una ofesa carta per a la secció *Lectors*, com sempre que escric el que penso sobre aquestes columnes. ≡